Předevčírem jsem vás nalákal na mnohodílný seriál o ročenkách. Už při přepisování informací z první ročenky, té z roku 1994, jsem došel k závěru, že je nutné nejdříve popsat situaci té doby. Především pro ty, co v té době ještě neběhali, případně nebyli vůbec na světě. Tedy popis jak to tenkrát v OB vypadalo.

Internet v roce 1994 sice již existoval, ale o OB jste toho moc najít nemohli. Seznam závodů byl vydáván dlouho před zahájením sezóny v papírové podobě. Přihlášky se posílaly klasickou poštou s velkým předstihem. Výsledky také přicházely poštou. Někdy za týden, někdy za více týdnů či měsíců. A občas nepřišly vůbec. Razilo se samozřejmě do průkazek. To znamenalo, že vedoucí výpravy na prezentaci převzal obálku s pokyny, seznamem přihlášených a jejich startovních časů. V obálce byl i balíček čistých průkazek. Ty rozdal mezi přítomné, kteří si museli především vyplnit jméno a příjmení, registrační číslo, oddíl, kategorii a startovní čas. Dále se do průkazky podle vzoru přepisovaly sledy a čísla kontrol a jejich popisy. V případě špatného počasí se pak celá průkazka oblepovala izolepou nebo balila do igelitového pytlíku. Vždy ale muselo zůstat místo pro zápis cílového času. Občas se stalo, že si někdo přepsal do průkazky kódy z jiné kategorie, pak to měl v lese trošku těžší … A občas si někdo nevyplnil průkazku vůbec, pak samozřejmě nebyl ve výsledcích. V cíli se kontrolovala správnost ražení. Někdy to pořadatel neudělal důsledně a ve výsledcích byli i ti co měli být disk. Z průkazky se odstřihoval vyvěšovací papírek (obsahoval jméno, oddíl a čas), který se vyvěšoval na shromaždišti. S ohledem na výše zmíněnou nejistotu obdržení finálních výsledků poštou bylo nejjednodušší si výsledky opsat rovnou na závodě. Startovalo se na startovní čas. Švindlíři občas prošli koridory rychleji a o minutu ulili start. V cíli byl samozřejmě rozhodčí, který změřil doběhový čas a přepsal ho do odebrané průkazky. Tedy způsob, jaký dnes můžete občas zažít například ještě na přeboru škol nebo nějakém oddílovém závodě. Jen velké oddíly na velkých závodech (Bohemia) již byli schopni na průkazky tisknout jména, oddíly a startovní časy (to byly doby jehličkových tiskáren). Na liniové trati se nediskvalifikovalo. Za chybějící kontrolu se přičítal trestný čas.

Nebyl Sportident a tudíž ani mezičasy. Naštěstí byly mezi orienťáky velmi rozšířené hodinky Casio, které zvládly 50 mezičasů. Na každé kontrole jsme si cvakli mezičas a v cíli časy přepisovali a porovnávali mezi sebou.

Stavba tratí se lišila od současnosti. Sprintové tratě neexistovaly. Většinou se běhala klasika, občas byla trať zkrácená. Až později se začala prosazovat krátká trať. Mapy byly půl na půl v měřítku 1 : 15 000 a 1 : 10 000. Mapy byly tištěny v osvědčených tiskárnách (žádné domácí tiskárny). Tratě se stavěly tak, aby se nedalo švindlovat, tedy sbírat kontroly v nesprávném pořadí. Z ražení v průkazce to poznat nešlo. Na některých závodech byl na některých kontrolách rozhodčí, který správnost ražení v průběhu závodu kontroloval. Trať na

mapě byla kreslena ručně (což občas přinášelo problémy se špatným zákresem). Pro větší závody se tratě tiskly, ale ne na tiskárnách, nýbrž speciálními razítky.

Klasická trať byla opravdu dlouhá. Zisk Turistického batůžku, tedy pobyt v lese delší než 100 minut nebyl nic výjimečného. Zkrácená trať byla zhruba na 60-70 % klasiky. Občas se běželo něco, čemu se říkalo sprint, ale bylo to vždy v lese, a vítězové měli časy kolem 25 minut, ostatní 40 minut.

Některá shromaždiště byla již tenkrát notoricky známá. Ovšem občas bylo shromaždiště nové a pak se stávalo, že byl problém ho v den závodu najít. Navigace a mobily nebyly. Ale už tenkrát byl běžnou součástí pořadatelský stánek s buchtami. Naopak sportovní vybavení se tenkrát na shromaždištích neprodávalo.

Mezi přihláškou na závod a odjezdem na něj uběhlo hodně času. Velmi často některý z přihlášených onemocněl nebo na závod zapomněl. A naopak někdo nepřihlášený se rozhodl jet. V určený čas jsme se scházeli před nádražím ČD. Dle počtu dorazivších jsme se rozdělili do aut a vyrazili. Čím se jezdilo? Nejčastěji Škodovkami. Rádi jsme jezdili s Petrem Ocáskem, který měl vždy nejnovější/nejlepší auto v oddíle, třeba Favorita J. V jednom období jsme k dopravě využívali dodávku Mirka Jindříška, do které se nacpalo více lidí. Na prezentaci se pak různě přehazovala jména, kategorie a startovní časy, to vše podle toho, kdo na závody fyzicky dorazil.

Informace o dění v oddíle jsme zveřejňovali na nástěnce. Né facebookové, ale té opravdové. Ta dlouhou dobu visela na Masaryčce, nedaleko křižovatky s Kollárovou ulicí.

A příště již rok 1994 ...